

rende seriereservefonden. Denne regel vil således medvirke, at konkurskreditorerne ekstingverer seriereservefondens ret til de pågældende værdipapirer m.v.

Som omtalt i bemærkningerne til § 58, stk. 4, er det ved forslaget forudsat, at flere seriereservefonde kan gå sammen og indskyde samtlige midler i en fællesformue. Hvis dette er sket, er det alene fællesformuen som sådan, der skal holdes adskilt fra instituttets formue. Da fællesformuen kun må pådrage sig minimale forpligtelser, jf. herved bemærkningerne til § 58, stk. 4, vil hver serie have sikkerhed for, at den i givet fald kan få udbetalt hele sin andel af fællesformuen, og der stilles derfor ikke i denne situation krav om, at de enkelte seriers indskudte aktiver udadtil skal være registreret som tilhørende serien.

Kapitel 11

De til egenkapitalen svarende midlers anbringelse

Til § 60

Forslaget i stk. 1 om, at realkreditinstituttet mindst skal have anbragt de anførte procentdele af midlerne i børsnoterede obligationer omfatter både egne obligationer, andre realkreditinstitutters obligationer og andre – såvel danske som udenlandske obligationer, herunder statsobligationer. Konvertobligationer, som på et tidspunkt kan konverteres til ejerrettigheder, antages dog ikke at opfylde kravet til anbringelse i stk. 1, nr. 1.

Kravet til anbringelse i børsnoterede obligationer foreslås differentieret, således at der stilles et væsentligt højere krav om anbringelse i børsnoterede obligationer for midler svarende til det lovpligtige egenkapitalkrav end for midler svarende til den del af instituttets egenkapital, der overstiger det lovpligtige krav. Dette betyder, at så længe realkreditlovgivningens egenkapitalkrav kun lige netop er opfyldt, kan instituttet højst anbringe midler svarende til 35 pct. af egenkapitalen i andre aktiver end børsnoterede obligationer, mens denne adgang for overdækningens vedkommende ligger helt oppe på 50 pct.

Baggrunden for sondringen er, at den lovpligtige egenkapital først og fremmest har som funktion at tilgodese hensynet til obligationernes sikkerhed, samtidig med at den skal have en høj likviditetsgrad. Den del af instituttets egenkapital, der ligger ud over det lovpligtige krav, har i højere grad til funktion at bidrage til realkreditinstituttets indtjening, mens sikkerhedsfunktionen har mindre betydning. Der foreslås derfor givet institutterne en friere adgang med hensyn til anbringelsen af disse midler.

Ved opgørelsen af kravet til anbringelse i obligationer vil realkreditinstituttet kunne se bort fra reserve-

fondsblån og nettoperiodeafgrænsningsposter. Det skyldes, at realkreditinstituttet er uden indflydelse på det forhold, at en del af instituttets midler er anbragt i disse aktivposter.

Til § 61

I § 61 fastsættes regler om realkreditinstitutters investeringer i andre aktiver end obligationer. Herunder hører f.eks. aktier, konvertobligationer, fast ejendom, hvorfra instituttet driver realkreditvirksomhed, etc. Et realkreditinstitut må derimod ikke erhverve og drive anden form for fast ejendom, jf. stk. 3.

I stk. 1 foreslås realkreditinstituttets adgang til at erhverve ejerandele i samme virksomhed eller virksomheder i samme concern begrænset til højst at måtte udgøre 15 pct. af realkreditinstituttets egenkapital. Bestemmelsen tager sigte på at opnå en vis spredning af instituttets placering af midler i andre virksomheder.

Bestemmelsen gælder alene erhvervelse af andele i virksomheder, der driver anden virksomhed end realkreditvirksomhed. For virksomheder, der driver realkreditvirksomhed, gælder bestemmelsen i § 77, stk. 1.

Bestemmelsen i stk. 2 tager sigte på at sikre dels en vis risikospredning, dels at et realkreditinstitut – eller flere realkreditinstitutter i fællesskab – ikke via midlernes anbringelse driver anden virksomhed.

Afgørelsen af, om et realkreditinstitut udøver bestemmende indflydelse over en anden virksomhed, afhænger af en konkret vurdering. Realkreditilsynet har i de seneste år afgjort flere sager af denne karakter.

Ved vurderingen af, om et realkreditinstitut eller flere institutter i fællesskab har bestemmende indflydelse over en anden virksomhed, har man lagt vægt på instituttets muligheder for at alliere sig med andre aktionærer og herved opnå bestemmende indflydelse. Man har antaget, at der foreligger bestemmende indflydelse, hvis realkreditinstituttet alene eller ved at alliere sig med én af de øvrige aktionærer, ville kunne opnå 50 pct. eller flere af stemmerne, med mindre denne aktionær har så stor en stemmeandel og sådanne alliancemuligheder, at denne ikke har brug for netop realkreditinstituttets stemmer for sammen med én af de øvrige aktionærer at kunne opnå mindst 50 pct. af stemmerne. Desuden har instituttet ikke måttet have faktisk majoritet som følge af de øvrige ejerandeles spredning på et meget stort antal øvrige aktionærer. Endvidere har instituttet ikke måttet have særlig stemmeretsindflydelse, herunder vetoret ifølge vedtægter eller aktionæroverenskomst.

Denne fortolkning af bestemmende indflydelse vil som udgangspunkt blive lagt til grund fremover. Dog vil fortolkningen af bestemmende indflydelse skulle